

Jazznews SLIM Gehoord & gezien

5-2-2006 Theater aan het Vrijthof, Maastricht
door Maarten Schulp

Wie op pad gaat om zijn medemens te vragen wat jazz is, komt thuis met een onontwarbare kluwen van definities met eigenlijk maar een gemene deler: het woord improvisatie'. Waar staat anders de I in 'SLIM' voor.

Uiteraard omvat dat I-woord het hele spectrum tussen eindeloos freaken en zorgvuldig uitgestippelde soleertrajecten. Jazeker, de mannen van het kwartet van saxofonist Ad Colen kunnen soleren tot de brandweer komt. Maar Colen ombouwt deze improvisatorische uitspattingen met uitgekiende arrangementen en levert zo een avond razendknappe, hoogstaande kwartetjazz af die blijft boeien en heel hapbaar is. Daarbij is Colen niet te beroerd om de zaal doodleuk wijs te maken dat het concert wordt geopend met een enneatonisch stuk. Toe maar. Na deze intrigerende bos notenfriemeltjes over een rhythmschema horen we het titelstuk van de nieuwe plaat Bitter but Sweet.

De band laat de stilistische conventies die de bezetting op zou kunnen roepen voor wat ze zijn en speelt afrocubaanse grooves, funkstukken en een paar bloedmooie ballades. Drummer Jasper van Hulten bezweemt op een lastig te omschrijven manier de bandsound met een subtiele funk-ondertoon.

Ad Colen en pianist Rob van Bavel kunnen gruwelijk de beest uithangen op hun instrument, maar dan wel zo zuiver en precies dat enige vunzigheid vanuit de ritmesectie een welkom tegenwicht is. Rob van Bavel is een absolute pianoleeuw die met duivels gemak de ruigste grollen uithaalt op zijn instrument. Wanneer-ie genoeg heeft van razendsnelle unisonolijnen met beide handen in het bluesy A

LonesomeCowboy, gaat hij leuk met de linkerhand een virtuoze solo rossen in het lage register. Colens sax is loepzuiver, met een mooie toon over alle registers. Dat wil zeggen: lage tonen klinken als lage tonen, niet als een misthoorn, en hoge tonen zijn hoge tonen, geen oorsplinterend gepiep. Hij weet de akkoorden van zijn eigen stukken diepgrondig uit te graven, en kan voor elke inval rekenen op de onmiddellijke bijval van Van Bavel die met zijn grote oren alles meekrijgt.

De ballade Aagje begint in duo, met alleen sopraansax en contrabas. Bassist Erik Robaard heeft een prachtig basgeluid, maar dat is helaas nu pas te horen. In het band geweld sneeuwt hij een beetje onder. Dat is niet in de laatste plaats te wijten aan de matige zaalversterking. In de Bovenzaal heb ik prachtig uitgebalanceerde jazzconcerten gehoord, maar vandaag zat dat er niet in. De ongetwijfeld heel dure vleugel klonk als een blikken speelgoedpiano en de bas verdronk in het geheel.

Gelukkig is dat ook echt het enige wat uw recensent te emmeren heeft.

Dit was een ijzersterk concert, met misschien wel als hoogtepunt dicht bij het einde de ballade Camiel. De melodie begint, listig genoeg, met de eerste zes noten van The nearness of you en slaat daarna een onverwachte hoek om. De erudiete luisteraar veert dus op van blijde herkenning en is er zo met zijn volle aandacht bij teneinde Colens compositie te kunnen savoueren. Camiel zit boordevol met zowel poppy als jazzy wendingen, driedubbele Trugschlüsse, leenakkoorden en andere moeilijke woorden die de harmonieleerdocent gebruikt om aan zijn conservatoriumstudenten uit te leggen waarom een ongeschoolde luisteraar het lied zo mooi vindt en ook nog verrassend en anders dan anders. Pas na het moddervette funkstuk Carjive mag het publiek het pand verlaten.